

Arrest

nr. 184 135 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VANHECKE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn afkomstig van Kano. Uw moeder is afkomstig van Benin City en uw vader is afkomstig van Kano. U bent ongeschoold. U bent christen en u leerde een moslim kennen uit uw straat. U werd zwanger van deze man, Joseph en u kreeg drie kinderen. Uw schoonvader ging niet akkoord met jullie huwelijk. Uw man overleed bij een ongeluk. U keerde na het overlijden van uw man terug naar uw ouders. Uw schoonvader is lid van Boko Haram. U werd door uw schoonbroer gewaarschuwd dat uw schoonvader uw ouders zou komen doden. Op een dag kwam hij samen met andere mannen langs bij uw ouders. Hij vermoordde uw ouders. Hij sloeg u met een machete aan het hoofd en aan uw been. U werd verkracht en hij liet u voor dood achter. Hij nam uw drie kinderen mee. U werd geholpen door een oudere vrouw en zij bracht u naar het ziekenhuis.. Na vier dagen verliet u het ziekenhuis. U ging naar het politiekantoor om het incident te

melden, maar de politie vroeg geld. Hierna volgde u andere mensen die naar Libië gingen. U reisde via Libië en Italië naar België. U kwam aan in een treinstation. U verbleef een maand op straat in de buurt van het treinstation. U werd op 22 januari 2017 door de Belgische autoriteiten gecontroleerd. U was niet in het bezit van een geldig verblijfsdocument en u werd naar het Centrum voor Illegalen te Brugge gebracht. U vroeg op 31 januari 2017 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag laattijdig indiende. U verklaart op het moment van de controle door de Belgische autoriteiten reeds een maand in België te zijn geweest (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat u in een treinstation sliep en overdag bedelde (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt niet te weten over het bestaan van een asielprocedure, noch wist u wat te doen (zie gehoor CGVS, p.16). Nochtans mag van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming en verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, verwacht worden dat zij zich na aankomst meldt bij de bevoegde instanties. Het feit dat u zodanig lang gewacht hebt om in België asiel aan te vragen vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Nigeria in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder kunnen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het gehoor uw verhaal direct wilde vertellen en u aangaf dat u niet in staat bent om uw verklaringen beetje bij beetje af te leggen (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u hierna de kans wordt gegeven om uw relaas te doen, verklaart u eerder kortweg in enkele zinnen dat uw schoonvader gekant was tegen uw huwelijk, dat hij na het overlijden van uw man uw ouders heeft vermoord en uw kinderen heeft meegenomen (zie gehoor CGVS, p.5). Uw verklaringen komen weinig spontaan en doorleefd over, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aantast.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u korte en vage verklaringen aflegt over uw directe leefwereld. U verklaart afkomstig te zijn van Kano en er uw hele leven in Kano te hebben gewoond (zie gehoor CGSVS, p.3 en 4). Op de vraag om uw buurt en woonomgeving te beschrijven beantwoordde u eerder ontwijkend en u stelde dat er een hek en bloemen waren rond het huis (zie gehoor CGVS, p.3). Bij herhaling van de vraag, speelt u de vraag terug met 'Heb je het over mensen die je ziet?' (zie gehoor CGVS, p.3). De vraag wordt u nogmaals gesteld om uw buurt te beschrijven en u antwoordt kortweg 'Er is een supermarkt' (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart een christen te zijn en vroeger naar de kerk in de buurt te zijn geweest. Op de vraag naar de naam van de kerk, antwoordt u dat u er niet naartoe ging (zie gehoor CGVS, p.9). Ook wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt naar de ligging van het politiekantoor, ontwijkt u de vraag en u stelt dat het kazerne wordt genoemd (zie gehoor CGVS, p.11). Hierop wordt u gevraagd hoe u van uw huis naar de kazerne gaat, waarna u antwoordt 'met de fiets' en op de vraag waarlangs 'op straat' (zie gehoor CGVS, p.11). U voegt toe dat het via een snelweg is, maar u blijkt niet te weten naar welke plaatsen die snelweg leidt (zie gehoor CGVS, p.12). U kan de grote moskee in Kano niet situeren, noch kent u andere buurten in de stad Kano (zie gehoor CGVS, p.13). Wanneer u wordt gevraagd naar incidenten waarbij Boko Haram betrokken was in Kano, herhaalt u uw eerdere verklaringen dat Boko Haram op scholen is geweest en kinderen ontvoerd werden (zie gehoor CGVS, p.13). U blijkt geen weet te hebben van andere incidenten (zie gehoor CGVS, p.14). Het is weinig aannemelijk dat u uw direct leefomgeving niet beter kan duiden, temeer daar het geen doorgedreven scholing of aardrijkskundige kennis behoeft om weet te hebben van dergelijke eenvoudige feiten uit uw dagelijkse leefwereld. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen afkomstig te zijn van Kano en er problemen te hebben gehad met uw schoonvader aangetast.

Vervolgens met betrekking tot uw beweerde vrees bij terugkeer naar Nigeria, namelijk dat uw schoonvader u zal vermoorden dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt (zie gehoor CGVS, p.12). Op de vraag naar het beroep van uw schoonvader, stelt u dit niet te weten en nooit met hem te hebben gepraat (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer u hierna wordt gevraagd wat u weet over uw schoonvader, reageert u niets over die man te weten. U voegt toe dat hij huizen heeft gebouwd voor zijn kinderen, dat hij regelmatig op bezoek kwam en hij lid is van Boko Haram (zie gehoor CGVS, p.9). Het is merkwaardig dat u niet meer zou kunnen vertellen over uw schoonvader. U verklaart dat hij lid is van Boko Haram, maar op de vraag wat Boko Haram is, komt u niet verder dat het mensen zijn die andere mensen doden (zie gehoor CGVS, p.9). U geeft aan niet te weten waarom mensen van Boko Haram andere mensen doden (zie gehoor CGVS, p.9).

Wanneer u opnieuw wordt gevraagd wat u weet over Boko Haram, stelt u dat ze mensen ontvoeren van scholen en ze kinderen ontvoeren (zie gehoor CGVS, p.10). U verklaart dat leden van Boko Haram in het zwart gekleed zijn en veel doden. U blijkt niet te weten sinds wanneer Boko Haram aanwezig is in

Kano en u beweert dat u zag dat het bestond (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt niet te weten sinds wanneer uw schoonvader lid is van Boko Haram, noch kan u spontaan zelfs iets meer zeggen over deze groepering (zie gehoor CGVS, p.10). Gezien de reputatie van Boko Haram, zoals u immers zelf verklaart lopen de mensen binnen als Boko Haram komt, is het weinig aannemelijk dat u niet meer over deze groepering noch over uw schoonvader die lid is van deze groepering kan verklaren.

Tenslotte met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor Boko Haram, kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent, in uw geval uw beweerdde afkomst van de state Kano. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de Nigeriaanse staten uitgezonderd Borno, Adamawa en Yobe actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de Nigeriaanse staten uitgezonderd Borno, Adamawa en Yobe aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt geen reis- of identiteitsdocument neer, noch enig ander document dat uw identiteit of asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Historiek medische verzorging aangaande verwondingen", "Panic as Boko Haram insurgents invade Kano, NAIJ.COM, 2 december 2016, <https://www.naij.com/1071143-panic-boko-haram-insurgents-invade-kano.html>", "Over 800 Boko Haram Suspects Arrested In Kano, Channels Television, 3 februari 2017, <http://www.channelstv.com/2017/02/03/over-800-boko-haram-suspects-arrested-in-kano/>" en "Emir Of Kano, The Northern Elite and Boko-Haram, 12 februari 2017, <http://www.leadership.ng/opinions/571284/emir-of-kano-the-northern-elite-and-boko-haram>".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 maart 2017 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "de materiële motiveringsplicht, in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de algemene begunstelen van behoorlijk bestuur".

Verzoekster wijt haar late asielaanvraag aan haar ongeschooldheid en haar analfabetisme. Zij stelt dat zij "helemaal niet op de hoogte was omtrent haar rechten" en dat zij wel "onverwijld asiel aangevraagd (heeft), zodra zij hieromtrent geïnformeerd werd door haar sociaal assistente".

Zij klaagt aan dat "weinig tot geen rekening" gehouden werd met haar individuele toestand, met name haar "mentaal enorm lijden" in het gesloten centrum, haar constante angst "om het lot van haar kinderen, en angst om teruggestuurd te worden" en haar "eigen trauma's".

Verzoeker acht het onwaarschijnlijk dat haar kwalijk wordt genomen dat zij na 20 minuten vragen over haat woonplaats haar verhaal wilde vertellen: *“gezien het verleden van verzoekster, en haar mentale staat, kan hier niet zonder meer uit afgeleid worden dat verzoekster haar verhaal niet oprecht zou zijn”*.

Volgens haar *“kan niet verwacht worden van iemand die uit die streek komt, ongeschoold is, en nog nooit over enig vervoersmiddel heeft beschikt, dat zij de straatnamen zou kunnen opnoemen van de wegen dewelke naar het politiekantoor of het ziekenhuis leiden. Zij heeft deze plaatsen benoemd en beschreven. Zij legde uit hoe zij aldaar geraakte. Zij deed beroep op de gebruikelijke ‘fietstaxi’s’ en vermeldde hoeveel zij daarvoor betaald had.”*

Verzoekster wijst op de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat zij een attest bijvoegt waaruit blijkt dat zij gewond aankwam in België. Zij meent dat *“een gemengd huwelijk tussen een moslim en een christen kan een vervolging uitmaken of tot vervolging aanleiding geven op grond van godsdienst (R.v.V. 10 december 2009, nrs. 35.659 en 35.660, Turkije)”* en dat haar vrees *“kan verklaard worden door een aantal objectieve gegevens”*.

Aangaande de aanwezigheid van Boko Haram in Kano wijst verzoekster op *“de algemeen bekende feiten omtrent Boko Haram in Nigeria op heden”* en de krantenartikelen bij haar verzoekschrift. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal zich beroept *“op landen info d.d. 12 april 2016”* en nalaat *“om de dreiging van Boko Haram te beoordelen op het moment van de feiten, dewelke aan de bron van verzoekster haar asielaanvraag liggen. Eveneens laat zij na de actuele situatie na te gaan.”*

Verzoekster vraagt *“de schorsing alsook nietigverklaring”* van de bestreden beslissing te bevelen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart problemen te vrezen met haar schoonvader omwille van haar huwelijk met zijn zoon. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4. Zo bleek zij onaannemelijk onwetend over haar schoonvader, die lid zou zijn van Boko Haram en de oorzaak zou zijn van haar vlucht uit Nigeria, en over Boko Haram in het algemeen. Zij wist niet wat het beroep van haar schoonvader was en verklaarde eigenlijk niets over hem te weten (gehoor, p. 9). Gevraagd naar Boko Haram kwam verzoekster niet verder dan algemeenheden die uit televisiebeelden kan worden gehaald "*Mensen die andere mensen doden. (...) Ze doden mensen en ze onvoeren mensen van school en ze ontvoeren kinderen. (...) Ze doden heel veel, heel vaak. (...) Als ze onderweg zijn, dan loopt iedereen weg. (...) Elke keer dat ze komen, lopen de mensen binnen. (...) Ze zijn helemaal bedekt en je ziet alleen de ogen. (...) Misschien hebben ze geld nodig. (...) Dat ze slechte mensen zijn.*" (gehoor, p. 9-10). Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat ze zelf in contact stond of in de nabijheid leefde van leden van Boko Haram. Evenmin kan verzoekster ter terechtzitting verklaren waarom haar moslim man een christelijke naam had, noch waarom haar rijke schoonvader bij de Boko Haram zou aansluiten in plaats van zijn eigen zaken te behartigen.

2.5. Ook legde verzoekster slechts weinig doorleefde verklaringen af omtrent haar problemen (gehoor, p. 5), slaagde zij er niet in haar woonomgeving in Kano te beschrijven (gehoor, p. 3-4), kon zij de kerk niet noemen waar zij vroeger naartoe ging (gehoor, p. 9), kon zij de ligging van het politiekantoor waar zij een klacht zou zijn gaan indienen niet schetsen (gehoor, p. 11), was zij onwetend over de moskee in Kano (gehoor, p. 13) en kende zij geen andere buurten in de stad (gehoor, p. 13). Verzoekster toont niet aan afkomstig te zijn uit Kano.

2.6. Voorgaande vage verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat zij heeft nagelaten. Van verzoekster wordt niet verwacht dat zij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over haar regio van herkomst en problemen - er worden ook geen straatnamen verwacht, zoals het verzoekschrift lijkt te impliceren -, maar het is niet ernstig dat verzoekster dermate onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "*weinig tot geen rekening*" gehouden werd met haar individuele toestand, met name haar "*mentaal enorm lijden*" in het gesloten centrum, haar constante angst "*om het lot van haar kinderen, en angst om teruggestuurd te worden*" en haar "*eigen trauma's*", stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij aan psychologische problemen lijdt. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster zou enorm mentaal lijden in het gesloten centrum nu ze ter terechtzitting bevestigt dat ze in België in een bar/club werkte en aldus illegaal tewerkgesteld werd, wat bezwaarlijk een veilige situatie was. Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden angst of trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De voorgehouden gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend fundamenteel dat dat zelfs indien ze waarachtig zouden zijn -wat niet is aangetoond-, verzoekster bij machte moet zijn een coherent verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Dit is niet het geval.

2.8. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest, waarin melding wordt gemaakt van een "*athopische wonde van 2cm groot*" op het rechteronderbeen, die 2-3 weken verzorgd moet worden met "*Isobetadine-dernicum + Opsite*", kan de door haar beweerde problemen niet staven. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

2.9. Betreffende de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad - dat “*een gemengd huwelijk tussen een moslim en een christen kan een vervolging uitmaken of tot vervolging aanleiding geven op grond van godsdienst (R.v.V. 10 december 2009, nrs. 35.659 en 35.660, Turkije)*” - en haar stelling dat haar vrees “*kan verklaard worden door een aantal objectieve gegevens*”, dient te worden benadrukt dat de Raad dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft. Het volstaat evenmin algemeen te verwijzen naar de situatie in het land van herkomst. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.10. Dat verzoekster geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst wordt bevestigd door de vaststelling dat zij pas een maand na haar aankomst in België asiel aanvraag. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op haar late asielaanvraag aan haar ongeschooldheid en haar analfabetisme en gesteld wordt dat zij “*helemaal niet op de hoogte was omtrent haar rechten*” en dat zij wel “*onverwijld asiel aangevraagd (heeft), zodra zij hieromtrent geïnformeerd werd door haar sociaal assistente*”, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Verzoeksters beweerde ongeschooldheid en analfabetisme houdt overigens niet in dat haar inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen zich te informeren over beschermingsmogelijkheden, indien zij werkelijk haar land ontvlucht is uit een vrees voor vervolging. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij zich in Nigeria bij mensen kon voegen die naar Libië trokken, dat zij een chauffeur betaalde voor deze reis, waarna zij vanuit Libië met een boot tot Sicilië kwam en daar door de politie naar België zou zijn gestuurd (gehoor, p. 5-6). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster zich gedurende deze reis tussen andere vluchtelingen bevond en zich als dusdanig zou hebben kunnen informeren, alsook dat zij voldoende initiatiefrijk is om haar eigen vlucht te betalen en/of te organiseren, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij zich in België niet tot de asielinstanties zou hebben kunnen wenden. Dat verzoekster wachtte om de asielprocedure op te starten totdat zij door de Belgische autoriteiten werd aangehouden, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Kano, Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram*” van 12 april 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko

Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster op “de algemeen bekende feiten omtrent Boko Haram in Nigeria op heden” en de krantenartikelen bij haar verzoekschrift. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal zich beroept “op landen info d.d. 12 april 2016” en nalaat “om de dreiging van Boko Haram te beoordelen op het moment van de feiten, dewelke aan de bron van verzoekster haar asielaanvraag liggen. Eveneens laat zij na de actuele situatie na te gaan.”. De Raad merkt op dat de door verzoekster bijgevoegde krantenartikelen - “Panic as Boko Haram insurgents invade Kano, NAIJ.COM, 2 december 2016”, “Over 800 Boko Haram Suspects Arrested In Kano, Channels Television, 3 februari 2017” en “Emir Of Kano, The Northern Elite and Boko-Haram, 12 februari 2017” - melding maken van (gevreesde) relocatie/aanwezigheid/infiltratie van leden van Boko Haram naar/in Kano state en de genomen maatregelen hiertegen. Ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Boko Haram elders wilt infiltreren omwille van het militaire offensief in het noordoosten van Nigeria, dat er regelmatig leden van Boko Haram aangekondigd worden in andere regio's dan het noordoosten en dat Kano state eind augustus bijvoorbeeld “in staat van alarm” was toen er leden van Boko Haram werden gearresteerd (“COI Focus: Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016, p. 40-41). Noch uit de door verzoekster neergelegde informatie, noch uit de informatie in het administratief dossier kan echter worden afgeleid dat verzoekster thans in geval van een terugkeer naar Kano state een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoeksters eigen verklaringen over Boko Haram, waaruit slechts een oppervlakkige bekendheid blijkt, bevestigen deze beperkte aanwezigheid van Boko Haram in haar (beweerde) regio van herkomst (gehoor, p. 9-10).

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK